

Galdieri, τοῦ Belleoni τὸ «Τίνα ζητεῖτε :— Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον.— Ἐγὼ εἶμι» τοῦ Andrea Tavernier τοῦ «Ἐφημέριου» (παιδική δραστηριότης, νεανικὸς ἔρωρ, γερωντικὸς θάνατος) καὶ ὠραίας φυσιογραφίας πλησίον πολλῶν γλυπτικῶν ἔργων. Εἰς τὴν αἴθουσαν Ῥ βλέπομεν προσωπογραφίας διαφόρους τοῦ Πάπα, τοῦ Βάγγερ, τοῦ Βίσμαρκ κλπ. Εἰς τὴν αἴθουσαν 9 διακρίνομεν τὰ ἔργα τοῦ Fragiaceo καὶ Milesi (La famegia del barcarol), τοῦ Tito, εἰς δὲ τὴν R δύο ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Ἐκθέσεως τὴν «Κηδεῖαν τοῦ Βρεττανικοῦ» τοῦ Muzzioli καὶ τὰ ρωμαϊκὰ Baccanale, καθὼς καὶ τὰ ἔργα τοῦ Pisa, Picton Serra (τὰ γλέντια τῆς Ρώμης) καὶ τοῦ Campagnoli, Gragiosi, Romanogli τὰ γλυπτικὰ ἔργα. Εἰς τὴν S διακρίνομεν τὰς «μητρικὰς ἀναμνήσεις τοῦ F. Visconti, τὴν μυστικὴν ὥραν» τοῦ Longoni, τὴν «σκιά» τοῦ Mantessi τοῦ Beltrami, τοῦ Nomellini τὴν «νικήτριαν νεότητα». Εἰς τὴν V βλέπομεν τὰς ὑδατογραφίας τοῦ Gemito (26 τὸ ἔλκον) τοῦ Morelli, Ammendola, Campriani καὶ εἰς τὴν Z τοῦ Corba, Sartorio, Vitalini τὰς κυριωτέρας εἰκόνας.

Βεβαίως παρελείψαμεν πολλὰς. Δὲν θὰ ἐπὶ ἔρκει ὅμως ἐλέγχῃς ἢ «Πινυκοθήκη» δι' ἑλκας. Ἐκ τῶν εἰκόνων π λ ο ῖ σ τ α ἰ ἦσαν ἡγορασμένοι ὑπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἰταλίας καὶ ἀρκετοὶ ὑπὸ πλουσίων καὶ μὴ, φίλων τῶν. Ἡ διακόσμησις τῶν αἰθουσῶν, τὰ παρὰ τὸν ἔραρον ἑλληνικὰ κοσμήματα, ἦσαν καὶ ταῦτα πρᾶγματι καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα. Ἡ ἀπαστροφή τοῦ πολυτελεῖς Ἐκθέσεως τῶν θαυραστίων ἔργων τῆς γλυπτικῆς καὶ τῆς ζωγραφικῆς ἦτο ἐλκλήρης, ὡς περιέχον καὶ περιεχόμενον, εἰς ἀληθείαν α ὁ ρ τ ῆ ς τ ῆ ς γ ῆ ς, ἐν παρεκκλήσειον τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς νέας θερησκείας τοῦ μέλλοντος, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ πνεῦμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ θὰ εἶνε ἀπὸ τὰ κυριωχόμενα.

Περθετία

Σ. ΣΩΓΡΑΦΙΔΗΣ

ΛΥΠΗΜΕΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΛΥΠΗΜΕΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Σὰν μάθης πῶς ἐφύτρωσε χορτάρι
Στοῦ ταπεινοῦ μου ἱάφου τὴ γωνιά
Καὶ πῶς δὲν καίει περὶ θαμπὸ λυχνάρι
Ἀπ' τῆς ἡλῆς μου κάτω τὰ κλωνιά.

Μὴ λυπηθῇς πῶς μ' ἔχετε ξεχάσῃ
Χωρὶς κερεὶ καὶ ρόδα νεκρικά,
Μόνο λυπήσον με πῶς ἔχω χάσῃ
Τὰ λόγια, τὰ φιλιὰ σου τὰ γλυκά.

Σμύρνη

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ

★ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΛΙΑΝΟΥ ★

ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΩΝ ΓΡΥΛΛΩΝ

Ἀῦλα, ἀπερίγραφα, σιωπηλὰ τραγοῦδια,
βαθεῖα, τραγὰ, ἀναρίθμητα,
οὐκ τὰ πικρὰ τὰ ὀλόενκα τῆς ρεμματιάς λονλούδια
ποῦ μες τὸ πράσινο βαθὺ, βαρεῖα μοσχοβολοῦνε.
Ἀῦλα, ἀπερίγραφα, σιωπηλὰ τραγοῦδια.

Τραγουδισταὶ μειωρόφωνοι,
μακρὰ, βαθεῖα, κρυμμένοι,
μέσα στὰ χόρτα τὰ χλωρὰ, σταῖς στίλαις, στὰ λιβάδια,
ἐκεῖ ποῦ ἀργυσιαλάζοις ὁ δελιανὸς πεθαίνει,
τραγουδισταὶ μειωρόφωνοι.

Ξάστερη ἀπλώνεται ἡ νυχτιά,
ὀλόφωτη, γαληνεμένη,
στὰ γαλιὰ καὶ ἡσυχὰ τῆς θάλασσας νερὰ
οὐκ ἀπὸ χέρι ἀπότολμο πιστὴ ζωγραφισμένη,
Ξάστερη ἀπλώνεται ἡ νυχτιά

Ἀῦλα, ἀπερίγραφα, σιωπηλὰ τραγοῦδια,
βαθεῖα, τραγὰ, ἀναρίθμητα,
κρυμμένοι κάτω ἀπ' ταῖς βραγαῖς, στὰ χλωρὰ λονλούδια
σταῖς ρεμματιάς, στὰ δάση οἱ γρύλλοι ψάλλουντ,
ἄῦλα, ἀπερίγραφα, σιωπηλὰ τραγοῦδια.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΒΑΝΕΛΛΗΣ

ΣΤΙΓΜΗ ΕΚΣΤΑΣΕΩΣ

(Κατὰ τὸν Alfred Drouin).

Τόσο ἦτο ὥρατος ὁ οὐρανὸς ὥστ' ἔκλινον τὸ βρόδον
καὶ ἡ ἀγάπη μου ὀλόφωτη με ἀστεριῶν ἀχτίδες
Παρθένε, μες τὸ νυμφικὸ καὶ ἱερὸ γαλάζιο
θώπευε τὴν ἐλπίδα τῆς μέν τ' ἄσπερον σου μαγνάδι.

Τόσο ἦτο ὥρατος ὁ οὐρανὸς ποῦ ἐνόμισα πῶς σ' εἶδα
μέσ τῆς μελαγχολίας μου τ' ὠχρὸ τὸ μοροπάτι
Χωμένη στήν λευκότητα τῶν ἀστεριῶν ποῦ ἐμοιάζαν
μ' ἐρω ἐνμένα βλέμματα πῶχον τῇ γῇ πατρίδα.

Ἢ ὠμορφιὰ σου ἢ ἄφραστη μοῦ ἐφάνηκε τὰ ἐγγύζῃ
σὲ καὶ τι ἀνθρώπινο γεμάτο τρυφερόδα
καὶ οἱ πόθοι μου ἐχύνοντο σ' εὐδὲ μες σ' ἔσαν Ὕμνο,
οὐκ κρεῖττο ποῦ τοῦ βίου μου τὸ δάκρυ ποιεῖ.

Τόσο ἦτο ὥρατος ὁ οὐρανὸς ὥστ' ἔκλινον τὸ βρόδον...
Μέσ τὴν ψυχὴν μου ἀπλώνετο κάμπος γεμάτος ἄσπρα
καὶ σ' ἔνα κρύφιο πέταγμα ἢ σιωπηλὴ μου ἀγάπη
ἔνα φιλὶ τῆς εὐτεῖλες μες τ' ἄσπερον σου μαγνάδι...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ